

Зникнення. роман

До уваги читачів - продовження історії про Йоанну Хилку та її підопічного стажиста Кордіана Оринського. Після виграшу гучної справи парі адвокатів знову випадає нагода попрацювати разом, але цього разу далеко за межами гамірної столиці... Вночі з літнього будиночка на озері, власниками якого є відомий мільярдер та його дружина, зникає трирічна дівчинка. Немає жодних слідів викрадення, і сигналізація була увімкнена протягом всієї ночі, тож прокуратура висуває обвинувачення у вбивстві батькам дитини. Хилка береться захищати подружжя, проте їй разом із Кордіаном доведеться шукати відповіді на безліч запитань. Що сталося з дівчинкою? Що важливіше: дотримання закону й процедур чи моральний обов'язок знайти дитину та покарати винних? Та чим, зрештою, ця справа обернеться для самої Хилки?

ЗНИКНЕННЯ

РЕМІГІУШ МРУЗ

Ремігіуш Мруз

Зникнення

Мруз Р.

Зникнення : роман / Р. Мруз ; перекл. з польськ. О. М. Чурути. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2023. — 408 с.

ISBN 978-966-10-8632-5

До уваги читачів — продовження історії про Йоанну Хилку та її підопічного стажиста Кордіана Оринського. Після виграшу гучної справи парі адвокатів знову випадає нагода попрацювати разом, але цього разу далеко за межами гамірної столиці... Вночі з літнього будиночка на озері, власниками якого є відомий мільярдер та його дружина, зникає трирічна дівчинка. Немає жодних слідів викрадення, і сигналізація була увімкнена протягом всієї ночі, тож прокуратура висуває обвинувачення у вбивстві батькам дитини. Хилка береться захищати подружжя, проте їй разом із Кордіаном доведеться шукати відповіді на безліч запитань.

Що сталося з дівчинкою? Що важливіше: дотримання закону й процедур чи моральний обов'язок знайти дитину та покарати винних? Та чим, зрештою, ця справа обернеться для самої Хилки?

© Remigiusz Mróz, 2015

© О. М. Чурута, переклад, 2022

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2023

Remigiusz Mróz
Zaginięcie

Copyright © Remigiusz Mróz, 2015

Друкується з дозволу
Madeleine Milburn Ltd.

З польської переклала Ольга Чурута

Qui accusare volunt, probationes habere debent.¹

Юридична премія

Ані та Маї,

*якщо ви колись вирішите стати юристками,
то переплюнете Хилку.*

(Але пам'ятайте, що дядько радить вам вибрати письменництво).

¹Той, хто хоче звинуватити, повинен мати докази (лат.).

Розділ 1

1

Хилка почула гітарне соло «Iron Maiden» і не відразу зрозуміла, що відбувається. Лише за кілька секунд вона збагнула, що це дзвонить її мобільний. Юристка ледве розплющила очі й обвела поглядом кімнату.

— Бляха-муха... — буркнула вона, побачивши світло над комодом. Вона встала й одразу ж пожалкувала, що зробила це так різко. Ледве ступила крок у бік шафки, сперлася на неї і подивилася на екран.

Друга тридцять сім ночі.

Номер невідомий.

Вона зітхнула, не чекаючи нічого хорошого. Була п'ятниця, останній коктейль випито з годину тому, і всі, хто міг од неї чогось хотіти, про це знали. Жодної справи вона тепер не вела і не мала бути на зв'язку. Однак, найімовірніше, дзвонив хтось із клієнтів канцелярії «Железний і МакВей».

Хилка вмить оцінила свої можливості. Вона достатньо давно вела юридичну практику, аби знати, що в її подиху міститься майже пів проміле. Формально вона ще не була п'яна, це був радше стан легкого сп'яніння... Але на практиці їй цього вистачало, аби добре розважитись, а потім заснути сном праведника. В її голосі, без сумніву, відлунюватиме «Текіла санрайз», та краще було вибрати менше зло і все-таки відповісти на дзвінок.

Хилка прокашлялась і провела пальцем по екрану.

— Так? — мовила вона.

— Аська? — почувся жіночий голос.

Хилка заціпеніла. Кожен, із ким вона так чи інакше була знайома, знав, що так до неї звертатися не можна. Навіть листоноша мав прикру нагоду в цьому пересвідчитися. Від пояснень, що вона ні Асянна, ні Аська, Хилку аж нудило.

— Хто це? — пробелькотіла, насупивши брови.

— Вибач, що дзвоню о такій порі... — сказала жінка тремтячим голосом, ніби не почула питання.

Хилка досі не знала, з ким має справу. Але це точно не клієнтка її компанії. Курочок, які несуть золоті яйця, вона впізнавала миттєво.

— Я боялася, що ти могла змінити номер, — додала жінка.

— Гм, — простогнала Хилка, шукаючи очима пачку «Marlboro». Лише за якусь мить до неї дійшло, що пошуки будуть марними. Вона мовчки вилаялась і взяла електронну сигарету.

— Не впізнаєш? — запитала співрозмовниця.

— Не дуже.

— Ми разом навчалися у старших класах і грали в одній команді, де тренером був Грацький...

Коли жінка зробила паузу, Йоанна зрозуміла, з ким вона розмовляє. Трохи згорбившись, вона сіла на ліжку.

— Анжеліка.

— Так, — коротко і з полегшенням відповіла давня знайома.

Хилка затягнулася пародією на «Marlboro», відчуваючи, що тут щось не так. Вона не сподівалася, що ця шльондра колись узагалі до неї подзвонить. І вже точно не посеред ночі через стільки років.

— Рада тебе чути, — мовила Анжеліка.

— І я тебе.

— Сподіваюсь, я тебе не розбудила.

— Та де. Ще навіть не третя.

— Це добре.

Йоанна закотила очі. Деякі речі, вочевидь, ніколи не змінюються.

— Я б тебе не турбувала, якби мені не...

— Тобі потрібна допомога.

— Це настільки очевидно?

— Інакше ти б мені не подзвонила, правильно?

— Ну, так... — погодилася жінка і замовкла.

Хилка вирішила скористатися незручною паузою й викрутитись із ситуації, доки її співрозмовниця не перейшла у наступ.

— Слухай, — почала вона. — У мене зараз купа позовів, але я можу порадити кількох добрих юристів. Набери мене зранку, розкажеш тоді, що й до чого, а я дам тобі контакти...

— Я не хочу залучати нікого іншого.

Йоанна зморщила чоло.

— Бо? — буркнула вона.

— Я бачила, як ти вела справу Лянгера. Ви з тим юнаком усім дали чосу.

Хилка так би це не назвала, але не збиралася сперечатися. На телеекрані все могло мати інший вигляд.

— У нас з Авітом проблема і...

— Із чим?

На секунду в слухавці запала мовчанка.

— З Авітом. Моїм чоловіком.

— А є таке ім'я?

— Господи, Хилко... ти зовсім не змінилася, правда?

— Мабуть, ні.

— А я, мов остання дурепа, дзвоню до тебе у своєму сраному відчаї і намагаюся якось красиво підійти до справи.

— Ти хоча би старалася.

— Що?

— Нічого, забудь. Подзвони мені зранку.

— Якщо ти мене зараз відшиєш, даю гарантію, що твої керівники будуть незадоволені.

— Вони завжди незадоволені.

Анжеліка знову замовкла. Хилка відірвала телефон од вуха і подивилася на екран. Саме час покласти слухавку. Не було такої причини, чому вона мала допомагати давній знайомій.

Та попри це чомусь не могла змусити себе завершити розмову. Вона перевела подих і вирівняла спину.

— Говори, — сказала. — Тебе в чомусь підозрюють?

— Ні... Принаймні поки що. Але слідчі ставлять такі питання, що я вже почуваюся наче на лаві підсудних.

Юристка встала й попленталася в кухню. Якщо вона вже мала слухати, що розповідатиме ця шмара, то мусить промочити горло.

— Розкажуй, — підганяла вона співрозмовницю, відкриваючи пляшку текили із червоним сомбреро замість звичайної закрутки. — Усе, від початку й до кінця.

— Спершу хочу тебе запевнити, що ти не згаєш час... і не втратиш гроші. У нас їх більше, ніж ми могли б витратити.

— Гаразд, — відповіла для годиться Хилка. По правді, вона не сподівалася, що Анжеліка з чоловіком зможуть оплатити послуги

першого ліпшого старшого адвоката із «Железний і МакВей».

— Авіт керує однією з найбільших компаній у галузі ТСЛ, тому про гроші не переживай.

— ТСЛ?

— Транспорт — спедиція — логістика, — пояснила жінка. — Вони надають широкий спектр послуг, од фінансування...

— То в чому проблема? — перервала Йоанна.

— Наша... наша дочка зникла позаминулої ночі.

Хилка додала гренадин у коктейль і завмерла.

— Що? — запитала вона.

— Наша дочка...

— Так, я почула, — відрізала Йоанна. — Ти хочеш сказати, що зникла твоя дитина, а ти мені впарюєш про спедицію і логістику?

— Я... я тільки...

— Кажи, як це сталося.

Хилка почула, як важко її співрозмовниця проковтнула слину. Вона раптом схаменулася, що нічого в такій поведінці не повинно адвокатесу дивувати. Можливо, Анжеліка досі була в шоці, можливо, не вірила в те, що сталося... а можливо, поліція підозрювала її не безпідставно.

— Ми... — почала жінка. — Ми поклали її спати близько восьмої... Асько, їй лише три роки... як хтось може захотіти...

— Ви поклали її спати, — перервала її юристка. — Що потім?

— Ми зачинили двері, потім випили трохи вина, подивилися фільм... Перш ніж лягти спати, ми увімкнули сигналізацію. На ранок Ніколі вже не було.

Адвокатеса долила у склянку апельсинового соку і зробила ковток.

— Жодних слідів проникнення? — запитала вона, хоча наперед знала відповідь.

— Ні... і ми нічого не чули. Ми прокинулися вранці, пішли в її кімнату і... її там не було, — Анжеліка на мить замовкла, щоб заспокоїтися. — Хилко, вони висунуть нам обвинувачення.

Юристка кивнула.

— Не сумніваюся, — підтвердила вона. — На їхньому місці я зробила б це з порога.

— Ти візьмешся за це? Візьмешся за нашу справу?

— Мені необхідні подробиці.

— Але...

— Але я вже давно б відімкнулась, якби не збиралася тобі допомогти, — перебила Хилка.

Після того, як вони закінчили розмову, Йоанна відставила порожню склянку й пішла у спальню. Тут витягла дорожню сумку, закинула в неї трохи одягу і косметики, після чого подумала, що вона готова. Якби зараз була твереза, ймовірно, вона би спакувала набагато більше речей.

Але ж якби вона була твереза, то взагалі б не взялася за наперед програшну справу.

2

Кордіан Оринський прокинувся відразу, щойно задзвонив телефон. Його студія на вулиці Емілії Плятер мала чудове розташування: від офісу канцелярії у «Скайлайті» її відділяло лише кілька кроків. Та, на жаль, тут була жахлива акустика: кожен найменший звук відбивався луною.

Кордіан узяв телефон і побачив, що дзвонить його наставниця. Навіть вона зазвичай не турбувала о такій порі.

— Железний нарешті нас турнув? — запитав він, не привітавшись.

— Ти тверезий?

— Що це за питання о третій ночі?

— Питання, відповідь на яке мені потрібна негайно.

— Тверезий.

— То сідай у таксі та їдь до мене.

Кордіан відкрив було рота, проте нічого не відповів.

— І візьми собі щось перевдягтися, — додала Хилка.

— Але... ти мені пропонуєш... ну ти знаєш?

— І не мрій, Зордоне. Ми їдемо в турне.

— Що?

— Слава про наші подвиги сягнула далеких північних рубежів. Вийжджаємо вже ось-ось, і мені потрібен водій, бо я пережила один «Санрайз». Або два.

— Але...

— Або три. Я не пам'ятаю.

— Але ж...

— Сядеш за кермо «ікс п'ятого». Ти ж завжди хотів це зробити, хіба ні? — проторохтіла вона. — Права' є?

— Ми знайомі вже рік, і ти не знаєш, чи є в мене права'?

— Розмір твоїх трусів я теж не знаю. І, дасть бог, ніколи не дізнаюся. Ти збираєшся чи ні?

— Так-так, але...

— Бери речі на тиждень, потім приїдемо по решту.

Оринський важко вдихнув і машинально почав шукати пачку з цигарками. У полі зору не було жодної, бо вже минув тиждень, як вони разом із наставницею твердо вирішили покінчити зі згубною звичкою. Це друга спроба — перша була після завершення справи Лянгера, тоді вони протрималися лише кілька місяців. Цього разу обоє були рішуче налаштовані, бо їм мав допомогти замітник нікотинового задоволення.

Однак поки він не дуже допомагав. Обоє ходили злі, як чорти.

— Хилко, я зараз веду справу, — сказав Кордіан. — Злочин, пов'язаний із підробкою документів, ти, мабуть, чула, що...

— Це не злочин, а дрібне шахрайство. Шкода твого часу.

— Шкода чи не шкода, а я не можу отак просто...

— Я вже говорила з МакВеєм. Він передав справу комусь іншому.

Кордіан усміхнувся сам до себе, махаючи головою. Він міг це передбачити: коли його наставниця чогось хотіла, то вона це отримувала: і в канцелярії, і в залі суду. Оринський знав, що кращої вчительки годі шукати, особливо якщо треба було набратися цинічності й безжальності.

— Пакуй манаття й гайда! — додала Хилка й поклала слухавку.

Передзвонювати і сперечатися було марно. Кордіан, не гаючи часу, спакувався й за чверть години він уже їхав до Хилки. В їхніх особливих стосунках було лиш одне, на що він ніколи не сподівався: що Хилка дозволить йому сісти за кермо її BMW X5. Вочевидь, справа дійсно була невідкладна.

Йоанна чекала на нього біля машини. Він махнув їй головою на привітання, закинув сумку в аж занадто великий багажник, після чого вмоستився за кермом. Він жваво потер руки й відчув на собі важкий погляд Йоанни.

— Слухай, Зордоне, — почала вона. — Ми обоє чудово знаємо, що ця ситуація потенційно небезпечна як для «ікс п'ятого», так і для тебе. Тому будь максимально обережним.

— Без проблем.

Він натиснув кнопку запуску двигуна — й автівка приємно замуркотіла.

— Куди? — запитав Кордіан.

Юристка мовчки показала на увімкнений навігатор. На екрані був висвітлений непоказний пункт призначення: «Ґрунтова дорога, Саєнек». Кордіан без зайвих питань увімкнув задню, а потім почав рухатися згідно з підказками, які видавав роботизований чоловічий бас.

— Це тобі не Елвіс, — зауважив Кордіан.

— Гм?

— Могла б уже змінити це неподобство, — пояснив він.

Вона подивилася на нього так, ніби він її образив. Кордіан залюбки послухав би, в яку справу його цього разу втягнули, але він припускав, що наставниця у відповідний момент усе йому розповість.

— Це Зигмунт, — відказала вона, так, ніби це все пояснювало.

— Я не знав.

— Ти не стежиш за мною на фейсі? Я завжди там сповіщаю про появу нового чоловіка у моєму житті. Зигмунт уже зо два місяці всюди мене супроводжує.

Кордіан міг би про це знати, та після справи Лянгера вони з Хилкою працювали дедалі рідше. Вона все ще залишалася його наставницею — і буде нею ще років зо два, — проте його дедалі частіше прикріпляли до інших юристів із процесуального відділу. Або ж litigation² — так вони самі любили його називати. Оринський насправді припускав, що все так і залишиться, тому його вельми здивував дзвінок його наставниці та ще й пропозиція поїхати з нею за місто задля справи.

— Тобі нецікаво, куди ми їдемо? — запитала Хилка, вмоцнюючись на пасажирському сидінні.

— Наївно сподіваюся, що ти сама мені все поясниш.

— Сподівайся, і буде тобі дано, — відповіла вона, поправляючи пасок безпеки. — Із цього боку збіса незручно. Почуваюся, як піп у

мінареті.

— Боюся, їх туди не пускають.

— От і мене не повинно бути на цьому сидінні, — буркнула вона собі під ніс і махнула рукою. — Ми їдемо у літній будиночок Шлезингерів.

— Кого?

— Ти що, ніколи не чув про Авіта Шлезингера? Ти ж читаєш оті свої «Форбси», «Менеджери» чи як їх там.

Кордіан знав це прізвище, хоч імені, здається, ніколи не чув. Якусь хвилину він намагався приписати його конкретній людині. Аж ось потрібні пазлики склалися, і в його пам'яті зринула інформація про відомого підприємця.

— Ти маєш на увазі цього логістичного магната?

— Браво, Зордоне, — похвалила його Хилка. — Я знала, що ти дещо тямиш у бізнесі.

Він і справді раз на місяць купував «Форбс», а інколи дорогою до «Скайлайту» брав також щоденну газету «Дзеннік Газета Правна». Її він зазвичай просто гортав за кавою, проте йому не раз траплялося на очі прізвище, яке назвала Хилка. Шлезингер був справді магнатом у своїй галузі: якщо Оринський добре пам'ятав, торік дохід його компанії перевищив мільйон злотих.

— Де їхній будиночок? — запитав він через хвилину.

— Ти про це хочеш мене запитати?

— Решта теж встигнеться. Наразі мене цікавить, куди ми їдемо.

— Туди, куди скаже Зигмунт.

— А конкретніше?

— На Підляшшя, — відказала Хилка, виймаючи електронну сигарету. Кордіан зробив те саме. — Трохи на схід від Августова.

— Це, мабуть, Мазури.

— Формально Підляське воєводство. Юриста цікавить тільки те, що в законі.

— Ну, звісно, — пробурмотів Кордіан і так сильно затягнувся, що червоний діод на кінці сигарети сповістив про тимчасове блокування пристрою.

— Їхній будиночок десь біля невеличкого озера. Саєнко.

— Моторошний початок.

— І не менш моторошний кінець, — сказала Хилка, показуючи Кордіанові рукою, щоби він обігнав машину, яка їхала попереду. — Їхня дитина зникла посеред ночі.

— Викрадення?

— Тільки якщо припускати, що викрадач умів телепортуватися.

— Га?

— Хата була зачинена аж на три замки, ще й сигналізація увімкнута.

Оринський повернув голову до своєї наставниці й винагородив її довгим поглядом.

— Чого витріщився? — запитала вона. — Стеж за дорогою.

— Ти тягнеш мене на другий кінець Польщі, аби захищати винних людей?

— Не починай мені про вину. Яке це має значення?

Він не відповів. Справді, краще він зосередиться на дорозі. Йоанна слушно зауважила, що ситуація становить для нього потенційну загрозу: один неправильний рух кермом — і багатогодинна проповідь йому забезпечена. Те саме його чекало, якщо він піддасть сумніву невинність клієнта.

— Сигналізацію можна легко перевірити, — сказав Кордіан.

— Я знаю. Зранку відразу поїдемо до охоронного агентства, котре обслуговує Шлезинґерів.

— Ти їх знаєш?

— Бо ніби що? — огризнулася Хилка. — Я не можу взяти справу через добре серце? Або через гроші?

— Грошей ти маєш вдосталь, на відміну від першого.

Хилка криво йому посміхнулася і знову заходилася моститися у кріслі. Цього разу вона так сильно смикнула пасок безпеки, що він заблокувався.

— Я знаю його дружину, — мовила вона через хвилину. — Ми разом вчилися. Та ще шалапутка.

— Хто?

— Хвойда, Зордоне. Треба дати тобі якийсь словник.

Він похитав головою.

— Відбила у тебе хлопця в університеті?

— У мене? Я тебе прошу! — пирснула Хилка, відстебнувши врешті пасок і поклавши ногу на ногу. — Я в неї відбила, та вона не змогла

гідно це прийняти. І це було у старших класах. Наші погляди де в чому розходилися, нема особливо про що згадувати.

— То чому ти взяла цю справу?

— Її дитина зникла. Що я мала робити?

— Наприклад, відмовитися. Тут буде багато лайна.

— Багато лайна — великий розголос.

Кордіан усміхнувся й захитав головою.

— І так ми дійшли до суті, — підсумував він.

На якусь мить Кордіан справді припустив, що його наставниця погодилася допомогти з огляду на старі часи, але він мав би відразу збагнути, що й до чого. Преса ще, вочевидь, нічого не пронюхала, проте коли це трапиться, стане відомо всій країні. Усі з роззявленими ротами спостерігатимуть за крахом знаного бізнесмена, котрий, найімовірніше, відповідальний за зникнення дитини.

Оринський з'їхав з вулиці Армії Крайової на вісімку, що вела до підваршавських Марок, і додав газу.

— Повільніше, — сказала пасажирка. — Зараз буде фоторадар, а я без жодних докорів сумління передам слідчим органам дані водія. Справа буде очевидна, коротка й болісна для тебе.

— Як і ця зі Шлезинґерами.

— Нам поки нічого не відомо, — заперечила Йоанна, ховаючи електронну сигарету в кишеню жакета.

— Нам відомо, що вони позбулися своєї дитини.

— Як? — спокійно запитала вона. — Дематеріалізували її?

Він поглянув на неї, підвівши брови. Це було добре запитання. Можливо, шукаючи відповідь на нього, вони не зовсім змарнують час.

— Поблизу є озеро, так? — згадав Кордіан.

— І його вже, мабуть, обшукали водолази.

— І мазурські ліси?

— Підляські.

— Може, зійдемося на тому, що це Сувальщина?

— Нехай буде, — погодилася Йоанна. — У кожному разі довколишні території вже дві доби прочісують уздовж та впоперек.

— І нічого не знайшли?

— *Null, zero, nada*, абсолютна порожнеча. Хто б не забрав цю дівчинку чи її тіло з дому, він чудово знав, що робить.

3

Хилка не зчулася, коли заснула. М'який хід «ікс п'ятого» заколисав її так, що вона проспала майже всю чотиригодинну подорож. Вона не прокинулася навіть тоді, як Оринський звернув на ґрунтову дорогу біля Августова.

За кілька кілометрів од міста, неподалік від п'яти чи шести озер був ряд агротуристичних господарств. Ніхто нікому не заважав — місця тут вдосталь. Довкола були переважно недоторкані непрохідні ліси й оточені торф'яниками озера. Біля одного з таких озер Шлезинґери купили шматок землі й звели на ньому літній будиночок. Хилка сказала б, що він стояв на відшибі, та це було би гігантське непорозуміння. Тут усе було на відшибі.

Вона вийшла з автомобіля і потягнулася, дивлячись на зовсім непоказний будинок. Як на магната транспортно-логістичної галузі, Авіт занадто не постарався. Одноповерховий будиночок із мансардою, пофарбований у білий колір, а від веранди стежка вела до невеличкого дерев'яного пірса на озері.

Було по сьомій, сонце вже півтори години як зійшло. Мешканці літнього будиночка чекали на сходах. Анжеліка підняла руку, кволо посміхаючись, Шлезинґер махнув юристам головою. Вони мали вигляд двох ходячих нещасть.

— Рада тебе бачити, Асько, — озвалася блондинка зі штучними губами й такими ж штучними грудьми, після чого обійняла Хилку.

Юристка скривилася, та все ж поплескала по спині давню знайому.

— Я тебе теж.

— Як дорога? — запитав Авіт, простягаючи руку Оринському.

— Добре, хоча дістатися сюди нелегко, — відповів стажист.

Шлезинґер повільно кивнув головою. Він не був схожий на акулу бізнесу, про яку Кордіан читав у газетах. У нього був згаслий погляд, скуйовджене волосся і м'ята сорочка.

— Нам потрібен був свій притулок десь у безлюдному місці, — пояснив господар. — Тут панує цілковита тиша і спокій, ніхто випадковий сюди до нас не забредає.

— То навіщо тоді сигналізація? — втрутилася Хилка, вказуючи на логотип охоронної компанії на шибіці.

— Для психічного комфорту... Ми ніколи не припускали, що... — Авіт затнувся й поглянув на дружину. Вона миттю опинилася біля нього й дозволила себе пригорнути. Це мало вигляд дещо театральний, хоча Йоанна бачила, що обоє явно не спали всю ніч. Їхні очі були червоні, під очима темні кола, а шкіра бліда, наче у трупів.

— Ходімо всередину, — запропонував Шлезингер.

Хилка й Оринський взяли свої речі й увійшли в дім. Усередині будинок був позбавлений розкоші, та внутрішнє оздоблення не залишало сумнівів, що тут жили заможні люди. Підлога була зі світлого дерева, домашній кінотеатр справляв враження далеко не домашнього, а кухня нагадувала кабінку літака. Тут було все, чого тільки могла забажати кулінарна душа.

— Ми підготували для вас кімнату нагорі, — сказала Анжеліка. — Вибачте, але місця в нас небагато... ми ніколи не думали, що тут буде ще хтось, окрім нас трьох. А кімната Нікольки досі обклеєна обгороджувальними стрічками...

— Не страшно, — відповіла Хилка. — Зордон ляже на сходах. Він і так схожий на Квазімодо.

Ніхто не посміхнувся. Стажист спопелив її поглядом, та Йоанна, ігноруючи його, швидко пішла нагору зі своєю сумкою.

Вони поклали речі у невеликій комірчині на горищі й стали роздивлятися свій польовий командний центр. Тут було багато світла: на даху три вікна у кожному приміщенні, завдяки чому навіть увечері тут мало бути досить світло. Вдень тут мала би панувати воістину пекельна спека, та в будинку Шлезингерів, без сумніву, були встановлені кондиціонери.

— Що думаєш? — запитав Оринський.

— Що вони мають такий вигляд, як із хреста зняті.

Оринський повернувся до Хилки.

— І що з того?

— Нічого. Просто це добре для камер.

— Тобто ти справді збираєшся притягти сюди журналістів?

Вона нічого не відповіла, вважаючи зайвим говорити про очевидне.

— Можливо, ти щойно побачила інших людей, ніж я? — продовжив Кордіан. — Перша-ліпша місцева газета з'їсть їх живцем.

— Шлезинґер знає, як протистояти пресі, — пробурмотіла Хилка. — Окрім того, журналісти самі швидко про все рознюхають. Якщо ми перші до них підемо, то, може, не відкусять руку, яка їх годуватиме.

— Я не впевнений.

— Довірся мені, — мовила вона й пішла сходами вниз.

Вони спустилися у вітальню, де Анжеліка чекала на них із двома філіжанками кави. Півлітровими, від чого Хилка неймовірно зраділа. Вона взяла собі каву, сіла на диван і дістала електронну сигарету. Інші також сіли.

— Добре, — почала Йоанна. — Для початку мені треба дещо з'ясувати. Вікна на даху.

— Що з ними? — запитав Оринський.

— Сигналізації на них нема, так?

Шлезинґер уважно подивився на адвокатесу і повільно кивнув головою.

— Нема, — підтвердив. — Сенсори встановлені тільки на вікнах унизу. Нагорі ми все одно закриваємо їх зовнішніми ролетами, аби дім не нагрівався.

Стандартна ситуація. Мало хто встановлював сигналізацію на горищі. Зрештою, винести через вікно в даху 50-дюймовий телевізор не так уже й легко. Викрасти дитину таким чином теж було би проблематично. Хоч і не зовсім неможливо.

— Тож, теоретично хтось міг увійти і вийти, не вимикаючи сигналізації? — запитав Кордіан.

— Так. Назовні є тільки датчики руху для освітлення. Жодних камер, жодної сигналізації.

— Поліція про це знає? — запитав Оринський.

Подружжя синхронно закивало головами.

— Однак довкола будинку не виявлено жодних слідів, — додала Анжеліка. — Якби Нікольку викрали, на землі лишився б слід од драбини... не кажучи вже про відбитки ніг чи сліди коліс...

— Знайдено тільки ваші?

— Так, — підтвердив Авіт. — А охоронна фірма свідчить, що ніхто не вимикав сигналізацію, вона була увімкнена всю ніч.

На якусь мить запала тиша. Було чути лише сичання електронної сигарети.

— Ми розуміємо, який усе це має вигляд... — порушила мовчанку Анжеліка.

Хилка байдуже похитала головою.

— Неважливо, який це має вигляд, — сказала вона. — Важливо, як це виглядатиме в очах суду.

— Тобі все одно...

— Чи ви відповідаєте за зникнення вашої дочки? Так, мені начхати.

Вона пронизала їх поглядом, а потім сховала електронну сигарету в кишеню свого жакета. Їй остогидло це електронне лайно, та обіцянка є обіцянка. Можливо, їй було би простіше її порушити, якби не певен виклик. Тиждень тому вони із Зордоном заклалися, хто довше протримається. Якщо вона програє, то муситиме змінити рингтон на телефоні: замість гітарного соло з пісні «Afraid to shoot strangers» гратиме якесь дурнувате гопца-дрица Вілла Сміта.

Шлезинґери дивилися на неї, як на дикунку, чекаючи на продовження думки. Йоанна натомість була переконана, що сказала їм усе, що вони мали знати.

— Гарних манер тобі не позичати, — озвався через хвилину Авіт. — Але дружина мене попереджала.

— Не сумніваюся.

Бізнесмен підвівся й поглянув на Йоанну.

— Та я хочу тебе запевнити, що радше переріжу собі горлянку, аніж дозволю захищати нас людині, яка сумнівається у нашій невинності.

Хилка мовчки вилаялася. Кожен клієнт — навіть той винний, як оцет, — вважав своїм святим обов'язком переконати захисника у своїй невинності. Це був безглуздий підхід, але з невідомих причин його дотримувалися в усьому світі. Тільки досвідчені рецидивісти дивилися на справу чесно. Траплялись і такі, як Авіт: вони ставили ультиматуми, розраховуючи на те, що юрист визнає їх невинними, а вони отримають відпущення гріхів.

На якусь мить Шлезинґер і Хилка схрестили погляди. Потім адвокатеса повільно встала.

— Я так не працюю, — мовила вона. — Я зосереджуюся на захисті, а не на тому, що сталося насправді.

Авіт беззахисно подивився на дружину. Та у відповідь знизала плечима.

— Якщо тобі потрібна сенсація, ти йдеш до журналістів, — додала Йоанна. — Хочеш покарання — йдеш до прокурора. Хочеш захисту — йдеш до мене.

— А до кого я маю йти по правду?

— Не знаю.

Шлезинґер розчесав рукою волосся.

— У такому разі не вважаю можливою нашу подальшу співпрацю, — оголосив він.

— Авіте...

— Ні, — відрізав він, обпалюючи дружину поглядом. — Я не дозволю, аби нас чорнив наш же захисник.

— Тобі краще до цього звикнути, — порадила Хилка, ступивши крок уперед. — Відтепер кожен буде вас чорнити. Починаючи від мешканців довколишніх сіл, журналістів і завершуючи стороною обвинувачення. Коли ви станете персоною нон ґрата для власної родини — лише питання часу. Всі по черзі від вас відхрестяться, бо докази вказують, що винні саме ви.

— Які докази? — обурився Шлезинґер. — Нема жодних слідів, нічого, що могло би свідчити про злочин. Чорт забирай, нема навіть сліду від нашої дочки!

— Отож-бо.

— Нікого не можна звинуватити без доказів, — додав Авіт.

Хилка повернулася до стажиста.

— Зордоне, колоквиум.

— Що, перепрошую? — напружився Кордіан.

— Як це звучить латиною?

— Обов'язково просто зараз...

— Так.

— *Qui accusare volunt, probationes habere debent*, — пробурмотів він.

— Чудова сентенція, в якій стільки ж правди, скільки у твердженні, що Кім Чен Ин є сонцем свого народу, — підсумувала Йоанна. — А тепер ми вас залишимо.

Кордіан подивився на свою недопиту каву. Шлезинґери мали такий вигляд, наче вони не зовсім розуміли, що відбувається. «Що ж, вони звикнуть», — вирішила Хилка.

— *Schneller*, стажисте, — додала вона, прямуючи до дверей.

— Я думав, що...

— Ти думав про відпочинок? — передражнила вона. — Ти що, Далай-лама, щоб медитувати? Юрист повинен діяти, а імітатор юриста повинен йому допомагати. Тож вставай і допомагай.

Оринський неохоче підвівся.

— Я розраховував хоч трохи поспати, — буркнув він. — Я був за кермом пів ночі.

— Спати? Що це означає?

— Хилко...

— Ти мав на увазі ту мить, коли я моргаю? — запитала вона, а потім почала підганяти його, махаючи рукою, і вийшла за поріг. На прощання вона крикнула господарям, аби не спілкувалися з поліцією без її присутності.

4

Дорогою до Августова Кордіан слухав, про що його наставниця говорить телефоном. Він ніяк не міг збагнути, як їй удається вибити з інших те, що їй було потрібно, зважаючи на те, що хамство не надто заохочує до співпраці.

Попри це, за останні пів години Хилці вдалося з'ясувати, хто веде справу і домогтися того, аби один офіцер, який займає високу посаду в Головному управлінні, зателефонував до цього поліцая й повідомив його, що співпраця з канцелярією «Железний і МакВей» щонайменше рекомендована.

Оринський запаркував під будинком Повітового управління на вулиці Бжостовського і вийшов з машини.

— Ми муситимемо заплатити за цю послугу? — запитав.

— Ні, — відповіла Йоанна, зачиняючи дверцята. — Формально ми не представляємо підозрюваного, бо нікому не висунуто обвинувачень. Железний звернувся у Варшаві до одного знайомого, котрий винен йому послугу.

— Це не надто високоморально.

— Що?

— Нічого.

— Ми шукаємо дитину, Зордоне. Зараз справу кваліфікують як зникнення, тому нам нічого не заважає співпрацювати з поліцією. Ми лише маємо знайти старшого сержанта Сатановського з відділу пошуку й ідентифікації осіб.

— Прізвище не віщує нічого хорошого.

— Хто б казав, Оринський.

Він подивився не неї спідлоба, та Хилка цього не помітила, прямуючи до входу в будинок. Вони увійшли у двоповерхову будівлю зі світлим фасадом, після чого швидко дізналися, де їм шукати Сатановського. Його, очевидно, попередили про прихід двох юристів, бо сержант без подиву відчинив їм двері й запросив до свого кабінету.

«Якщо це місце можна назвати кабінетом», — подумав про себе Оринський. Воно не мало нічого спільного з кабінетами на двадцять другому поверсі «Скайлайту»: це була тіснувата комірчина, а чавунні батареї нагадували часи, коли всі шаленіли від «Юпі».

— Будь ласка, почувайтесь як удома.

Юристи переглянулися й сіли на скрипучі стільці перед столом. На них облущувалася фарба, і вони трохи хиталися. Стіл, за яким сидів функціонер, нагадав Кордіанові його парту в початкових класах.

Сатановський відкашлявся і схрестив руки на грудях, очікувально дивлячись на юристів.

— Наскільки я зрозумів, ви прийшли у справі Ніколь Шлезинґер.

Хилка закотила очі. А Оринський подумав, що краще перейняти ініціативу йому.

— Так, — відповів він. — Ми представляємо її батьків.

— Шлезинґери тепер будуть спілкуватися через юристів?

— Ні, просто...

— Ми всі хочемо її знайти, сержанте, аспіранте, чи яке там у вас звання, — втрутилася Хилка. — Чим більше залучено ресурсів, тим краще. А я можу запевнити, що перед вами дуже солідний людський ресурс. Принаймні наполовину. — Вона поблажливо глянула на Кордіана, після чого театральнo посміхнулася поліцейському. — І ми були би вдячні за деяку інформацію. Почнімо з того, що було виявлено на місці події.

Сатановський відкинувся на спинку стільця.

— Наші клієнти стверджують, що не знайдено жодних слідів од драбини, — додала Хилка. — А винести дитину можна було тільки через вікно в даху.

Поліцейський кивнув.

— Ти вмієш говорити чи тільки начищати підлогу? — пішла у наступ юристка.

Кордіан у розпачі змахнув руками.

— Пані меценаско... — почав було сержант, та закінчити йому не вдалося.

— Забудьмо про офіційні звертання, — дорікнула йому Хилка. — Ми шукаємо цю дівчинку? Чи ні?

Функціонер не дивився на неї, як на божевільну, хоча Оринський чекав саме на це. Ні, Сатановський дивився на неї, як на ворога.

— Пані меценаско, — знову почав він. — Я погодився зустрітися з вами, бо вважав, що ви можете мені щось запропонувати.

— Що? Ти хочеш на лапу?

Сатановський відкрив рот, але промовчав. Натомість він підвівся зі стільця і вказав своїм гостям на двері.

— Я був упевнений, що ви володієте якоюсь інформацією щодо справи, та бачу, що помилився.

Йоанна також встала.

— Ти дуже помилився, — відрізала вона. — Навіть не уявляєш, наскільки. Але твій керівник тобі пояснить.

На Сатановського це не справило ні найменшого враження. Він далі стояв нерухомо, вказуючи рукою в напрямку виходу. Хилка подивилася на свого підопічного, тихо вилаялась і вийшла з кімнати.

Опинившись на вулиці перед світлим будинком, вона витягнула з кишені свого жакета електронну сигарету.

— Вони помстилися Железному, — просичала Йоанна.

Оринський стояв поруч і також витягнув нікотинову зброю.

— Ти про що? — не зрозумів він.

— Поліція просто поглузувала над ним, Зордоне.

— Я не думаю, що...

— Після того, що ми утнули біля резиденції Сивоволосого, канцелярія була з ними на ножах.

Кордіан згадав ті події та мусив визнати, що його наставниця мала слушність. Вони тоді спалили всі мости, які з'єднували їх із поліцією. Наївно було думати, що тепер їм хтось допомагатиме.

— Окрім того, вони знають, що Шлезинґери винні, — додала вона.

— У них нема доказів.

— Нема доказів? — перепитала Хилка, повертаючись до Кордіана.
— Тоді може поясниш мені, як хтось міг відчинити ззовні вікно на даху, увійти всередину, забрати дитину, а потім вийти й зачинити його за собою? І не лишити при цьому жодних слідів?

— Ми не знаємо, чи нема слідів.

— Ми чудово знаємо, — заперечила Хилка, марно намагаючись затягнутися. Вона відсунула електронну сигарету й оскаженіло подивилася на блимання червоної лампочки. — Якби в будинку були виявлені хоч якісь сліди, то слідчі не брали би Шлезинґерів на приціл.

— Викрадач міг бути в рукавичках.

— Браво, Зордоне, — відповіла Хилка. — А ще він міг бути у шапці, масці й комбінезоні, аби не залишити осмологічних чи біологічних слідів. А відсутність трасологічних слідів свідчить про те, що він вилетів на скейті.

Оринський роззирнувся і почухав голову.

— Ми маємо щось представити в суді, — зауважив.

— Щось маємо. Та поки я не знаю, що це може бути. Будь-який суддя вліпить без роздумів Шлезинґерам найсуворіше покарання.

— Без доказів?

— Доказ знайдеться. У вигляді тіла.

— Ти, як завжди, випромінюєш оптимізм.

— Говорю, як є. Трупі мають властивість спливати.

Вони сіли в «ікс п'ятий», Кордіан знову зайняв місце водія. Він припускав, що це остання нагода покерувати цим звіром: Йоанна, безперечно, вирішить, що вона вже не має протипоказань, аби сісти за кермо.

Він важко зітхнув, шкодуючи, що дозволив себе втягнути у це. Загалом непогано було знову працювати з Хилкою над новою справою, та все вказувало на те, що їм доведеться захищати пару неабияких збоченців.

— В одному їм треба віддати належне, — сказав він, умикаючи задню. — Брехати вони вміють.

Йоанна сиділа мовчки, пильнуючи зображення із задньої камери.

— Обережно, — grimнула вона.

— Я обережно, — відгризнувся Кордіан, лише зараз помітивши велосипедиста. Він дещо різко загальмував. Хилка докірливо на нього подивилася й похитала головою.

— Твоя правда, — нарешті заговорила вона. — Брешуть вони професійно. Якби не здоровий глузд, я би подумала, що вони цього не робили.

Вони перезирнулися, проте ніхто більше не обмовився і словом. Хилка дістала смартфон і набрала одну зі своїх знайомих із редакції Незалежного інформаційного видання. Їхні камери з'являлися на місці подій двадцять чотири на сім, отож не було сумніву, що реакція буде блискавична.

Оринський, однак, усе ще сподівався, що цього не станеться. Шлезингер, можливо, і не новачок у цій справі, та його дружина такого досвіду не мала. Один невдалий коментар чи навіть жест може налаштувати громадськість проти них.

Хилка, звісно, дотримувалася іншої думки. Її знайома репортерка швидко погодилася приїхати вже сьогодні увечері.

— Не знаю, чи ти не поспішила, — зауважив Кордіан, тоді як його наставниця по-ковбойськи крутнула пальцями телефон і сховала його у кишеню, наче револьвер. Вони звернули на шістнадцяту трасу в напрямку Пшевеня, й Оринський дозволив собі додати газу.

— Ми не маємо часу, — заперечила Хилка. — Ти бачив баньки того кровопивці?

— Га?

— Того Сатановського? У них читалася жага крові. Ці хорти внюхали жертву, й не мине і дня, як вони роздеруть її на шматки.

— Думаєш, вони вже хочуть висунути обвинувачення?

— А чого їм чекати?

Кордіан закивав головою. Дійсно, важко було сподіватися чогось іншого. Прокуратура вже могла потирати руки.

— А ми не вистрелимо собі в ногу цією репортеркою? — запитав він.

— Ми? Тузи правосуддя у канцелярії «Желязний і МакВей»?

— Я серйозно, — усміхнувся Кордіан. — Якщо ми зараз розіграємо драму, як тоді у справі Мадзі зі Сосновця, а потім знайдеться тіло, усі газети, телебачення й радіостанції з'їдять Шлезинґерів живцем.

— Ми впораємося. Мені потрібен добрий початок, а без камер нічого не вийде.

Оринський не був такий у цьому впевнений, та він знав, що сперечатися марно. Мовчки під звуки «Iron Maiden» вони проїхали майже десять кілометрів, після чого Кордіан запаркував біля літнього будиночка.

Хилка відразу взялася до роботи. Вона пояснила Анжеліці, що і як та має говорити, Авітові вона наказала мовчати, стверджуючи, що буде краще, якщо історію розповість убита горем мати. Потім Хилка провела генеральну репетицію, внесла деякі правки і знову заблокувала електронну сигарету, затягуючись надто сильно й надто часто. Після чергового прогону вона дійшла висновку, що Шлезинґери готові.

Оринський спостерігав за ними із занепокоєнням. Вигляд вони мали кепський і — будь на те його воля — Кордіан замкнув би подружжя вдома й заборонив би їм спілкуватися з пресою. Та рішення приймав не він. І не він мав за плечима ряд виграних справ, в яких обвинувачені, попри вагомі докази не на їхню користь, залишалися на свободі.

Хилка рідко тонула. І рідко хапалася за ніж. У цьому ж випадку ситуація була настільки безнадійна, що доводилося хапатися за найгостріший.

— Ти впевнена? — запитав Кордіан, коли вони закінчили підготовку.

— Ні.

— То може...

— Ми мусимо щось робити, Зордоне. Без удару на випередження впадемо ще до початку першого раунду.

Він сподівався, що наставниця не помиляється.

Після запису інтерв'ю Хилці найбільше хотілося піти до першого-ліпшого кіоску по пачку цигарок. Нехай би це був і продуктовий, заправка або що-небудь. Та, на жаль, такої розкоші ніде поблизу Саєнка не було. Найближче було до будки з морозивом і запіканками, але й та працювала тільки в сезон. Тепер вона була наглухо закрита.

Інтерв'ю виявилось суцільною катастрофою. Мало того, що Анжеліка була блякла, мляво розповідала про дочку, то ще й Авіт устрявав, хоча повинен був грати роль декорацій. Його тон — порівняно з дружиною — був гордовитий і зверхній: вочевидь, численні виступи на телебаченні в ролі бізнес-експерта відобразилися на поведінці перед камерою.

Коли оператор зібрав обладнання, Йоанна разом із журналісткою вийшла надвір.

— Дякую, Хилко, — задоволено мовила Ольга Шребська. — У мене буде матеріал для чудової трагедії.

— Годі тобі.

— У вас щось є, аби їх із цього витягти?

— Побачиш у залі суду.

— Мене не буде. Я маю повертатися.

— У такому разі побачиш мій крах по телевізору.

Шребська поплескала її по спині, підморгнула, після чого разом із оператором сіла в машину з логотипом телеканалу. Йоанна помахала на прощання рукою. Провівши поглядом автомобіль, вона трохи постояла на ганку. Їй ні про що не хотілося думати. Особливо про цигарки.

Потім вона рушила в бік озера. Пройшла через пірс аж до кінця й сіла на краю, звисивши ноги над водою. Її спідниця-олівець, найімовірніше, цього не витримає, та Хилка зараз не надто таким переймалася.

Якщо Шребська відпустила справу й передала матеріал іншому репортерові, це могло означати тільки одне: ніякої багаторівневої сенсації, на яку полювала ця журналістка, тут не буде. Вину не побачить тільки сліпий, Шлезинґери швидко стануть покидьками, і — щойно знайдеться тіло — прокуратура кине їх на довгі роки у в'язницю.

Йоанна втупила очі в озерну гладь. Цю частину водолази вже обшукали, але трохи далі пошукові роботи все ще тривали. Викрадач міг викинути тіло дівчинки будь-де — до пірса був пришвартований невеликий човен. Він теж був огорожений, та Хилка сумнівалася, що там знайдуть які-небудь сліди, крім тих, що залишили Шлезинґери.

Площа озера становила близько тридцяти шести гектарів, тобто водолазам ще потрібен був день, може, два. Якщо не знайдуть тіло раніше.

З іншого боку, дівчинка могла бути десь у лісі. Августівська пуца була непрохідна, а її польська частина простягалася більше ніж на сто гектарів. Якщо вбивця добряче постарався, пошуки можуть тривати ще не один місяць.

Йоанна сиділа мовчки, вдивляючись у гущавину дерев на невеликому мисі зліва від неї. Розлогі крони переплітались, утворюючи зелену стіну. Раптом юристка помітила невеликий човен, який вигулькнув з-за мису. Старший чоловік сидів до неї спиною і поволі веслував.

На якусь мить Хилка задумалась, а тоді встала.

— Гей! — гукнула вона.

Весляр обернувся і з цікавістю поглянув на неї.

— Тут не можна зараз плавати, — сказала Хилка, склавши біля рота руки рупором.

Старий знизав плечима. Його лисина була обрамлена останніми сивими волосинами, а зморшки помітні ще здалеку.

— Підпливіть сюди! — тон наказу був безапеляційний.

Чоловік завагався, та все ж послухався. Він зупинив човен біля помосту і подав Йоанні весло, аби вона його підтягнула.

— Ви хто такий? — привіталася Хилка.

— А ви?

— Йоанна Хилка, канцелярія «Железний і МакВей».

У Варшаві ці слова справляли враження. Тут же юристка з таким самим успіхом могла би сказати, що працює у МакДональдсі.

— І чого ви від мене хочете?

— Запитати, чому ви плаваєте цим озером, адже видно, як на долоні, що досі тривають пошукові роботи.

Чоловік хрипло зітхнув.

— Ніхто не забороняв, — відповів.

На хвилину адвокatesа затримала на ньому погляд, а потім подала чоловікові руку. Він ледве виліз із човна, кивнув на знак подяки та всівся на пірсі. Хилку здивувало те, як легко він погодився приєднатися до неї, проте нічого не сказала. Можливо, йому не часто випадала нагода з кимось потеревенити.

— Озеро закрите, — зауважила Йоанна, сідаючи поруч.

— Це ставок.

— Один чорт. Плавати не можна.

— Я запитав, мені дозволили, — відказав старий. — Цю частину дна вже прочесали.

Йоанна мовчала, намагаючись не звертати уваги на те, як від одягу чоловіка тхнуло рибою. Зордон був би на сьомому небі: він обожнював лосося й інший плавучий непотріб.

— Ви все одно заважаєте пошукам, — озвалася Хилка після хвилинної мовчанки.

— Її тут і так не знайдуть.

Хилка повернулася до старого.

— Чому ні? — запитала вона.

Чоловік почухав кількаденну сиву щетину і поліз у кишеню картої сорочки. Він витягнув пачку «Viceroy» й підкурив цигарку. Смерділа вона жахливо, та Хилка відчула, як закалатало її серце.

— Дитини у воді нема, — мовив весляр.

— Чому ви так вирішили?

— Цього року літо було напрочуд жарке. Зрештою, спека ще не відпустила.

— І що з того?

— Опустіть у воду руку.

Хилка поглянула на нього недовірко, та все ж порушила спокій гладі біля пірса. Вода була справді тепла, навіть дуже. Водойма невелика, сонце припікало, проте о цій порі вода мала би бути холодніша.

— Температура води в озерах і ставках постійно змінюється, — озвався співрозмовник.

— І?

— Біля одного берега вона може бути тепліша, біля іншого — холодніша.

Йоанна подивилася на нього спідлоба.

— Довго ви ще будете вішати мені на вуха? Ближче до теми.

— Тут, у цьому місці, вода завжди набагато холодніша, — повідомив він незворушно.

Дід був явно трохи несповна розуму, та Йоанні такі кадри траплялися не вперше. Працівників у канцелярії теж складно було назвати адекватними.

— Ви до чогось ведете?

— Так, — відповів він і глибоко затагнувся. Мабуть, він одразу про це пожалкував, бо тієї ж миті зайшовся клеочучим кашлем. — Ви взагалі знаєте, чому тіла спливають?

— Не дуже.

— Ви ж юрист, ви повинні...

— Юристка. Я не належу до мовних феміністок, проте не перегинаймо палицю.

Старий поглянув на неї, як на божевільну. Потім він знову почав кашляти, цього разу тихо, проте було добре чути, як булькоче у нього в грудях. Хилка чи не вперше подумала, що кинути курити було непоганою ідеєю, але відразу ж відігнала від себе цю думку.

— Чим тепліше, тим швидше вони впливають на поверхню. Запитайте цих от техніків.

— А ви звідки про це знаєте?

— Із детективів. Це найкраще джерело інформації. У «Вечірці на Геловін» Крісті з'являється утоплениця, але я читаю також Чандлера і Конан Дойля. Іноді навіть беру щось із По.

— Зрозуміло. Будь-що, аби не Дж. Роулінг.

— Перепрошую?

— «Гаррі Поттера» я можу читати нескінченно, та все решта — суцільна мука.

— Ви про що?

Хилка відмахнулася у відповідь.

— Отож, на основі прочитаного у книжках ви робите висновок, що тіло вже повинно було впливти?

— Я не роблю висновок, а кажу вам, — поправив її старий, гасячи недопалок об пірс. Він викуриє сигарету аж до фільтра. — Якби хтось утопив дитину в тій частині озера, тіло уже би сплило. Там значно тепліше.

Не чекаючи відповіді, він простягнув Хилці руку і попрямував до човна. Юристка встала й допомогла йому спуститися.

— Де ви живете?

— Недалеко, — відказав він, а потім підняв весло і простягнув до Хилки другий кінець. — Підштовхніть-но мене.

— Як тільки дізнаюся, з ким маю за честь.

— Антоні Екель. Я живу на вулиці Гвездній. А тепер зробіть щось корисне.

Йоанна відштовхнула човен, стримано посміхнувшись старому.

— Ми до вас навідаємося, — додала вона.

У відповідь він занурив весла у воду. Мовчки розвернув човна і поплив назад у бік мису, жодного разу на неї не поглянувши. Йоанні нічого не лишалось, як перевірити, чи в його словах була хоч крихта правди.

Вона пішла на інший берег озера і випитала водолазів про все, що її цікавило. Вони були працівниками невеликого підрозділу поліції і не мали жодного досвіду спілкування з корпоративними юристами. Тож вона легко обвела їх довкола пальця.

Їй удалося з'ясувати, що Екель говорив правду. Один із водолазів стверджував, що за нормальних умов тіло в Саєнку мало би сплити приблизно через два тижні.

— Коли людина тоне, вода витісняє кисень із легень, і тіло йде на дно, — пояснював він, ніби відкрив якусь таємницю. — Але згодом, як воно осяде на дно, починають розкладатися бактерії, виділяючи при цьому газу. Швидкість процесу залежить од глибини водойми, від того, наскільки сонячні промені сягають дна і де лежить тіло. Зазвичай з північного боку температура одна, а з південного інша.

— Бактерії виділяють газу? — пробурмотіла невпевнено Хилка.

— Вони живляться протеїнами із тканин і... що ж, простіше кажучи, тілом, яке розкладається. Найчастіше вони живуть у товстій кишці, але також можуть утворюватися в інфікованій рані. Після того, як вони починають поїдати тіло, виділяється діоксид вуглецю та сірки.

Зазвичай ці сполуки заповнюють обличчя, живіт, а у випадку чоловіків ще й геніталії. Тіло підіймається і спливає на поверхню.

Йоанна також дізналася, що жінки випливають горілиць, так само, як повні мерці. Цих знань їй було цілком достатньо.

Вона повернулася до Зордона і переповіла йому свої відкриття.

Кілька хвилин він дивився на неї з відразою, а потім випив ковток кави і скривився. Вони сиділи на горищі, й Хилка сподівалася, що їхньої розмови ніхто внизу не чув. Для повного щастя їй не вистачало, аби Шлезинґери почали уявляти, як розкладається тіло їхньої дочки.

— Дивний чувак, — сказав Кордіан.

— Це ти дивний. А той — це якийсь полісілій феномен.

— До біса титули. Думаєш, він якось причетний?

— Ніби як? Викрав малу через вікно в даху? Він ледве виліз із човна.

— То чого він узагалі до тебе підпливав?

— Не знаю, може, шукав сенсацію, — відповіла Йоанна, хоча сама в це не вірила. Інтуїція їй підказувала, що зі старим щось не так, але складно було сказати, що саме. Щоправда, вона могла помилятися, інтуїція вже не раз її підводила.

— Нехай його перевірить Кормак, — запропонував Оринський. — Якщо він не сидить у «Маккартійській печері» й не перечеитує сто п'ятдесятий раз «Дорогу».

Найімовірніше, саме так і було. Сухорібрий юнак, якого канцелярія офіційно тримала на посаді «старшого спеціаліста з управління інформацією», отримав свій псевдонім завдяки тому, що зранку до ночі читав Кормака Маккарті. Додатково він шпигував за тими, ким цікавилася канцелярія: з фейсбука, інстаграма, твіттера, снечату й ендомондо він міг накопати справжні дива, та ще й цілком законно.

— Він нічого не знайде, — відповіла Йоанна. — Дід, мабуть, навіть не має доступу до інтернету.

— Варто перевірити.

Вона неохоче покивала головою і написала Кормакові смс-повідомлення.

Годиною пізніше юристка пожалкувала, що поставила під сумнів можливості сухорібного.

6

Кордіан стояв біля наставниці, доки та приймала від Кормачиська пакет інформації. Попри всі жестові сигнали стажиста, Хилка не увімкнула гучний зв'язок, тому він мусив терпляче чекати, доки чахлик закінчить доповідати. Це тривало добрих п'ятнадцять хвилин, після чого Йоанна відклала телефон і зупинила погляд на Оринському.

— Дещо маємо, — прочитав він зі знайомого блиску в її очах.

— Аби ти знав.

— Скажеш мені, чи я маю здогадуватися?

— Антоні Екель був засуджений за двісті сьомою статтею Кримінального кодексу.

— Тобто?

— Ти маєш знати таке, стажисте.

— Я не забурюю всього напам'ять.

— Ще кілька таких прогалин і — обіцяю тобі — ти почнеш зубрити.

Кордіан безпорадно склав руки.

— То що це за злочин? — запитав.

— Знущання з члена родини.

— Із дитини?

— Ага, — підтвердила вона посмішкою. — Екель відсидів рік за ґратами.

Оринський сів на ліжку й жестом руки заохотив її продовжувати.

— Є ще щось? — запитав.

— Звісно. Кормак вигріб усе, що тільки можна було, — Йоанна сіла біля Кордіана. — Наш рибалка спіймав свою чотирирічну доньку на гарячому, коли та різала навпіл його ногавиці. Він почав бити її по руках і зупинився лише тоді, коли розтрощив малій чотири пальці.

— І отримав аж рік ув'язнення? Скільки за таке світить?

— Від трьох місяців до п'яти років, — пояснила Хилка. — Вочевидь, він недостатньо покаявся.

— Коли це сталося?

— У дев'яносто дев'ятому.

— І де тепер його дочка?

— До цього сухорібний не дійшов. Натомість відкопав, що суд позбавив Антоні батьківських прав. Справу розглядав суд у Білостоці.

— Він переїхав сюди, щоб обрубати шлейф минулого.

— Браво, Зордоне.

— І що будемо робити?

Йоанна без зайвих слів показала головою в бік дверей. Оринський усвідомлював, що це благенька зачіпка, та це вже щось. Якби вони були слідчими, то перевірили б його тільки задля годиться. Але як захисники могли використати цю ситуацію: витиснутий, як лимон, Антоні у залі суду міг би лягнути щось таке, що поставило б під сумнів вину їхніх клієнтів. І цього достатньо, аби справа ускладнилася.

Цього разу за кермом була Хилка, і вони швидко дісталися потрібної вулиці. У садку працювала жінка, котра, почувши про Екеля, без вагань вказала їм на потрібний будинок. За хвилину вони вже стояли на порозі й дзвонили у двері.

Чоловік із круглою лисиною прочинив двері й недовірливо подивився на хлопця. Коли ж він побачив юристку, запросив їх зайти.

— Не розсідайтеся дуже, бо надовго ви, мабуть, не затримаєтеся, — сказав він, ідучи в кухню. — Вода кипить на чай для мене.

Він нахилився над старою газовою плитою, а двоє юристів, презирнувшись, підійшли ближче.

— Я припускав, що спочатку до мене прийде поліція, — прохрипів старий.

Кордіан кинув погляд на попільничку, що стояла на столі. Недопалки мали такий вигляд, як свічки на торті столітнього ювіляра.

— То ви знаєте, чому ми прийшли, — випалила Йоанна.

— Аякже. Я ж фігурую у тому всьому Центральному реєстрі засуджених.

— У двотисячному його перейменували на Національний кримінальний реєстр, — поправила Хилка. — І те, що ви в ньому фігуруєте, не означає, що такі, як ми, можуть це перевірити.

— Ні? Я думав, він для всіх відкритий.

Оринський побоювався, що наставниця зараз змусить його пояснити, та, на щастя, вона у його бік навіть не подивилася. Кордіан знав, що з дві тисячі тринадцятого року цей реєстр об'єднали із Державним судовим реєстром і, якщо мати там когось знайомого, можна було легко перевірити правопорушника. Мабуть, Кормак саме так і здобув

інформацію. Якби хтось розкрив його схему, то на практиці хлопцеві загрожував би штраф, який Хилка охоче заплатила б.

Антоні дивився на них зосереджено, вочевидь, розмірковуючи, чи не бовкнув він зайвого.

— Ми порилися в газетах, — збрехала Йоанна.

— Он як?

Він видихнув явно з полегшенням.

— І що про мене писали?

— Нічого хорошого.

Старий залив собі чай і сів за стіл. Стілець скрипів приблизно так само, як і його коліна.

— Поліція рано чи пізно теж прийде, — додала Хилка. — Вони не заплющать очі на те, що кількасот метрів од місця події живе чоловік, засуджений за знущання з дітей.

— Дитини.

Юристка наблизилась і подивилася на нього згори.

— Чого ви хочете? — запитала вона.

— Перепрошую? — відсахнувся старий, бовтаючи у чашці пакетик чаю. — Це ви приходите до мене додому, нагадуєте про давно забуту справу та ще й...

— Ви мене побачили з того мису, — перебила вона. — Ви підпливли до мене й навмисно розповіли про те, як спливають тіла.

— Справді?

— Аякже. Ви хотіли привернути мою увагу. Вам удалось — я тут.

Вона сіла навпроти нього, а Оринський тихенько вмовився поруч. Він не був у захваті від цієї розмови й уважав, що вона ні до чого не приведе.

— Дитино, я привернув твою увагу, бо ти сумніваєшся у невинності своїх клієнтів.

Якусь мить Хилка сиділа абсолютно непорушно. Потім обернулася до Кордіана і звела брови.

— Від цього метушалаха³ ніякої користі, — оцінила вона, встаючи зі стільця. — Очевидно, кросворди розв'язувати йому вже набридло.

Екель поглянув на неї вороже, а Кордіан підвівся. Він знав, що вони не вийдуть із цього дому без відповіді, хоч і сам до кінця не розумів,

яке було питання. Його це особливо не дивувало, адже Хилка важливі подробиці справи розкривала йому не раз в останній момент.

Вона пішла до виходу, але зупинилася на порозі.

— Останній шанс, — сказала вона.

Старий голосно сьорбнув чай.

— Ці люди цього не робили, — повідомив він.

— Звідки ви знаєте? — підключився Кордіан.

— Я бачив.

— Що? — запитала Йоанна, обертаючись до нього. Вона сперлася на одвірок і схрестила руки на грудях. — Що ви бачили?

Екель зі свистом вдихнув і почав очима шукати пачку з цигарками. Аби прискорити обмін інформацією, Оринський швидко ідентифікував місцезосташування «Viceroy» і подав її старому. Він ледь не спокусився взяти одну й собі, проте миттю опанував себе.

Чоловік підкурих, після чого викашляв усі голосні.

— Вибачте, — сказав він. — Роки вже не ті.

— Ми чекаємо, — нагадала Хилка. — Та вічно чекати не будемо.

Він поволі кивнув.

— Я погано сплю, — почав він. — Інколи мене зморює вдень, але потім уночі не можу склепити очей. Іноді, як стемніє, я плаваю човном, мене це заспокоює. Рибалю: у мене багато поплавків та світляків... сусід за сорок злотих замовив мені через інтернет. П'ятдесят наборів: це дає мені сто світляків. Кожен світить до дванадцяти годин.

— Пане Антоні... — благально сказав Кордіан.

Старий відклав цигарку в попільничку.

— Тієї ночі я теж рибалив. Хоча це складно назвати риболовлею, зазвичай я просто сиджу. Риби бояться поплавка зі світляком.

— Ви щось бачили?

— Я бачив цю дитину...

— Ніколь Шлезинґер?

Він закивав головою й опустив очі.

— Я бачив, як вона йшла з кимось уздовж озера.

— З ким? — запитала Йоанна, розплітаючи руки.

— Я не роздивився, — відповів він тяжко. — Лише помітив дві постаті: одну низьку, другу високу.

Юристи спантеличено презирнулися.

— Вам цікаво, чому я не пішов у поліцію... — тягнув далі Екель. — Я не хочу привертати до себе зайву увагу. Тут ніхто не знає про моє минуле. Якби про це дізналися... тут маленька громада, мені б не дали жити.

— То чому ви нам про це говорите? — поцікавився Оринський.

Чоловік важко зітхнув.

— Я дивився пресконференцію, — відповів він, тамуючи кашель. — Бачив, як ви зиркали на тих людей... і зрозумів, що їх підозрюють. Та це неправда. Хтось викрав їхню дитину.

— Чоловік? Жінка? — запитала Хилка. — Ви мали бачити силует.

— Було надто темно...

— То, може, ви би приблизно назвали зріст? — підказав стажист.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ